

Vincles

Nº 5 | Mayo 2025

Este mes hablamos de...

El apagón

El otro día nos quedamos a oscuras. Literalmente.

Un apagón eléctrico paralizó calles, pantallas, semáforos, enchufes, electrodomésticos. Todo se detuvo.

Todo, menos una cosa: la educación.

En medio del silencio repentino de tablets sin batería y pizarras digitales apagadas, ocurrió algo curioso. Los niños seguían aprendiendo.

Las maestras seguían enseñando. Porque la educación —la de verdad— no depende del wifi, ni de la corriente eléctrica. No necesita cables para conectar. Basta una pregunta bien lanzada, una historia compartida, una curiosidad encendida.

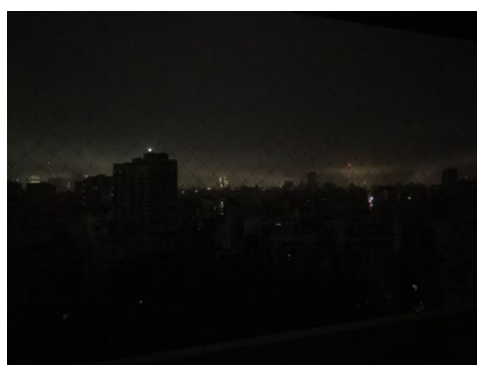
Este apagón nos recordó algo esencial: que en la base de todo proceso educativo están las personas. La motivación de quienes enseñan y las ganas de aprender de quienes escuchan, experimentan y preguntan. No hay tecnología que sustituya esa chispa humana.

La educación necesita luz, sí. Pero no solo la que dan los fluorescentes o las pantallas. Necesita la luz de las ideas y del pensamiento, de la palabra compartida, del vínculo que se teje entre iguales.

La luz de las habilidades que nos hacen crecer juntos y nos empujan a ser mejores personas.

Aun con toda la inquietud que se vivió en la sociedad en una situación como esta, el colegio fue un lugar muy seguro, sin angustias ni sobresaltos, donde reinó la tranquilidad. La dedicación y compromiso fueron tan intensos que apenas pudimos detenernos a seguir el devenir de los acontecimientos, y quizá por eso mismo la tranquilidad se mantuvo firme en nuestro día a día. Esa serenidad se trasladó también a nuestros alumnos, que vivieron el proceso con naturalidad y confianza. En el cole, la vida siguió sin más.

Si algo nos han demostrado los niños y niñas en los últimos años, es que son resilientes. Han aprendido a adaptarse con una agilidad que asombra. A veces más que los adultos. Vivieron una pandemia, aprendieron a convivir con la incertidumbre y a convertir obstáculos en oportunidades. Un apagón, al fin y al cabo, es solo eso: un rato sin luz. Pero ellos han aprendido a encender otras.

Conoce a...

Anna González Morlà

Càrrec: Professora d'E.F

Explica'ns en què consisteix la teva feina i com és el teu dia a dia:

Soc la professora d'Educació Física des de primer de primària fins a 4 d'ESO amb el Sergi i Francesc.

Quin aspecte gaudeixes més a la teva feina?

La relació tant amb els meus alumnes com amb els meus companys de feina.

Què destacades de treballar al John Talabot?

Treballar en un col·legi petit com el JT ens permet fer un seguiment molt personal de l'alumne i poder ajudar-lo entre tots a créixer.

Fora de la feina, com és la teva vida?

M'agrada molt pujar a Begur, per poder caminar, navegar i fer pàdel surf.

Podries parlar-nos sobre la teva infància?

Molt feliç amb una gran família.

Quins records guardes de la teva escola?

Anava a l'escola Decroly; era una escola molt petita, plena d'animals, on els alumnes formàvem part d'una societat on tots teníem uns càrrecs per fer-la funcionar. M'ho vaig passar molt bé i tinc moltíssims bons records.

El projecte d'Educació Física de l'escola té molta força i és molt exigent. Què el fa tan especial?

No es tracta només de "fer una estona d'esport": són dues hores a la setmana en què treballem amb intensitat, amb rigor i amb una intenció

molt clara: formar persones capaces de donar el millor d'elles mateixes.

Per què és tan important que els infants facin esport?

L'esport és fonamental en el desenvolupament dels infants i joves. Sempre, des de l'equip d'Educació Física, hem intentat orientar i motivar els alumnes a practicar algun esport també fora de l'escola.

Què deixes a l'escola?

Deixo molta dedicació, passió i energia dipositades al llarg dels anys, i marxo molt contenta i orgullosa del projecte d'Educació Física que hem construït. Hem treballat per despertar l'afició a l'esport entre els alumnes, i ho hem fet des dels valors.

Ara ha arribat l'hora de jubilar- me i quan em pregunten què sento, responc que molta satisfacció d'haver complert els objectius que m'havia proposat. Vaig començar molt jove, tenia 28 anys, i he pogut realitzar molts projectes a l'escola.

Sempre he pensat que la meva feina era transmetre uns valors a través de l'esport i ensenyar a créixer com a persona.

Trobaré molt a faltar les convivències, les esquiades, els festivals, tot allò que m'ha permès tenir una relació molt especial amb els meus alumnes.

I a tots vosaltres!

Mar o muntanya? Mar

Mascotes? M'agraden molt els animals, però no tinc mascota.

Esports? He practicat molts esports, però si he d'escollir-ne un, el Wind surf, ja que ha format gran part de la vida de la meva família.

Un llibre: "Dispara yo ya estoy muerto" de la Júlia Navarro.

Una pel·lícula: Pel·lícula no, sèrie, "This is us" Brutal!!!

Un grup de música/un disc: M'agrada molt tota la música tant la clàssica com qualsevol cançó que em faci ballar.

Quina persona o personatge admires?

Admiro qualsevol persona que ajudi els altres.

Què no suportes? No suportó l'incivisme i la mala educació.

Monthly Highlight

Projectes escolars estimulants: El Dia de la Família

El passat 25 de maig, la comunitat educativa es va tornar a trobar en una de les cites més esperades: el Dia de la Família, una celebració que té lloc cada dos anys i que ens recorda com és de meravellós retrobar-nos, compartir i gaudir plegats.

Durant tota la jornada vam deixar de banda les aules, les qüestions acadèmiques i les presses, i ens vam dedicar al plaer de ser-hi junts, sense pressions i amb moltes ganes de passar-ho bé. Famílies, alumnat, professorat i personal del centre vam gaudir d'activitats pensades per a totes les edats, on el joc, el riure i el retrobament van ser els veritables protagonistes.

Aquestes trobades, fora del context habitual de les classes, ens permeten conèixer-nos des d'una altra mirada. Quan compartim temps en un ambient relaxat i lúdic, es reforcen els lligams entre professorat, famílies i alumnat. Es genera confiança, proximitat... i un valor molt important: el sentiment de pertinença.

Sentir que formem part d'un projecte col·lectiu és fonamental. Quan l'alumnat se sent integrat en el seu entorn educatiu, quan veu que la seva família hi participa, que el

professorat s'hi apropa amb naturalitat, que pot formar part de les decisions i activitat es reforcen la seva autoestima, la seva motivació i el seu compromís.

I si aquest curs ens hem retrobat el Dia de la Família, el curs vinent ho farem en un altre gran esdeveniment comunitari: el nostre tradicional FESTIVAL, que celebrem també cada dos anys, alternant-lo amb el Dia de la Família.

El Festival no és només una mostra artística, és una experiència educativa global, ja que a hores d'ara ja està començant a prendre forma. El professorat comparteix molta il·lusió i dedicació en la recerca d'un fil conductor que uneixi tot el centre, des dels més petits d'13 fins als cursos finals, que hi assumeixen un paper protagonista. Per a ells i elles, és un moment ple d'emoció, responsabilitat i compromís, que viuen intensament i recorden sempre amb molt d'afecte.

Des de l'escola ja hem començat a imaginar-lo... i us podem assegurar que vindrà carregat de sorpreses!

Gràcies a totes i tots per fer-ho possible.

Quina sort formar part d'aquesta comunitat!

Què en sabem de...

Raquel Tulleuda Martínez

Promoció: Ni idea 😊

Edat: 50

Ginecòloga especialitzada en
sexualitat

**Durant quants anys i a quines edats vas ser
alumne/a del John Talabot?**

Des del curs més baix fins a 8è d'EGB.

Un record de l'escola?

No en puc triar un. Hi ha "profes" que tinc guardats al cor, amics que sempre es queden amb un trosset de tu, el "callejón", les preses de xocolata de la tarda, jugar a gomes de saltar, la sopa de pastanaga que em semblava terrible, les meves bates de "Miss Sweets", el primer amor, les targetes verdes i el despatx de la Mercedes... El John Talabot és una part inalienable de la meua infància.

A què et dediques actualment?

Soc ginecòloga especialitzada en sexualitat. Em dedico a l'assistència, a atendre pacients (persones que tenen dificultats en les seves relacions sexuals), però també faig formació per a professionals, escoles o instituts, i col·laboro en diversos mitjans de comunicació.

**Amb la perspectiva dels anys, creus que el
John Talabot et va ajudar? En què?**

A l'escola em van acompanyar molt bé en les meves necessitats, encara que no ho he sabut identificar fins a l'edat adulta. Jo era una nena molt moguda, però al Talabot l'aprenentatge es va donar de manera natural, sense més entrebancs que algunes visites al despatx de la "Dire". El claustre va saber trobar l'equilibri entre la disciplina i l'escalf. Quan a 1r de BUP em van canviar al Bofill, vaig patir molt. Adaptar-me a una escola on no hi havia espai per a la individualitat va ser un calvari.

**Si poguessis tornar a la infància, tornaries al
John Talabot?**

Sense cap dubte. I si visqués a Barcelona, els meus tres fills n'haurien estat alumnes.

"Natural de Prats de Lluçanès, la Raquel viu a Girona amb la seva parella i els seus tres fills. Va cursar tota l'EGB al JT. Del 92 al 98 va estudiar Medicina i després es va especialitzar en ginecologia. "Assistir al naixement d'un petit humà és una experiència inigualable". Després es va especialitzar en sexualitat. "El que m'ha fet aprendre és la pràctica diària. En Medicina els títols només són la línia de sortida."

Quin consell donaries a un alumne actual?

Li diria que prioritzés les relacions humanes. L'avenç tan vertiginós de la tecnologia ens desconnecta i ens fa perdre habilitats socials.

**Quina és la primera persona en què penses quan
recordes l'escola?**

En els meus pares. Voldria agrair-los que escollissin el JT. El nivell d'anglès que tinc els el dec a ells i al JT, i no puc negar que m'ha obert moltes portes, sobretot a nivell personal.

**Ja per acabar, a nivell professional, què és el que
més gaudeixes?**

Tot el que faig m'apassiona. Però d'entre totes, la formació de mestres és la que té més capacitat de transformació social. Justament per això em fa especial il·lusió tornar aquest any al John Talabot i col·laborar amb el claustre en un projecte de formació en sexualitat.